

[Se dette nyhedsbrev i en browser](#)

ERFA - Mellemkommende død - betydningen af ændringen af EAL § 2

[Vestre Landsrets dom af 23. maj 2012](#)

Som nævnte i min ERFA-orientering af 13. januar 2011 var det med indførelsen af erstatningsansvarsloven forudsat, at der ved fastsættelse af erhvervsevnetabserstatning, som før lovens vedtagelse, kunne tages hensyn til, at skadelidte var afgået ved døden før erstatningssagen var endeligt afgjort, idet man tilkendegav, at der så skulle finde "en rimelig justering" sted.

Dette førte i praksis til, at erstatningen typisk blev nedsat med mellem 1/3 og 2/3, alt efter hvor lang tid der var gået fra skadens indtræden til dødsfaldet, således at der, såfremt der var gået en årrække ikke skete nedsættelse. Om sidstnævnte henvises til Højesterets dom U2005.2390H, hvor en skadelidt afgik ved døden 5½ år efter den skadegørende handling, og hvor Højesteret ikke fandt til strækkeligt grundlag for at nedsætte erstatningen for tabet af erhvervsevne og godtgørelse for varigt mén.

Vi rejste under den sag, der afstedkom ovennævnte ERFA-orientering, spørgsmålet om, hvorvidt denne praksis kunne opretholdes efter ændringen af erstatningsansvarslovens § 2 ved lov nr. 463 af 7. juni 2001, fulgt op af højesteretsdomme trykt i U2010.436H og U2010.451H, der jo klart tilkendegav, at der hverken måtte opstå overlap eller huller i forbindelse med overgang fra erstatning for tabt arbejdsfortjeneste til erstatning for fremtidigt erhvervsevnetab i form af erhvervsevnetabserstatning.

Vi fik henvist denne sag til landsretten som principiel, men måtte henset til forløbet opfordre sagsøgers advokat til at anmelde skaden over for Patientforsikringen og efter man havde anerkendt dækningen efter patientforsikringsordningen, blev sagen hævet.

Patientforsikringen traf senere afgørelse den 16. december 2010, hvorefter skaden blev anerkendt, men hvor Patientforsikringen afviste at udbetale erhvervsevnetabserstatning med en begrundelse,

der var identisk med det argument, selskabet havde fremsat i forbindelse med den henviste erstatningssag.

Om denne sag henviser jeg i øvrigt til ERFA-orienteringen af 13. januar 2011.

Næsten samtidig med Patientforsikringens afgørelse dukkede en ny sag med samme tema op: Denne sag omhandlede en cyklist, der ved et færdselsuheld var blevet påført en alvorlig hjerneskade. Hun afgik 9½ måned senere ved døden af lidelser, der ikke kunne relateres til færdselsuheldet. Ægtefællen og hendes bo fremsatte et krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erhvervsevnetabserstatning baseret på et erhvervsevnetab på 100 %, reduceret med 1/3 på grund af mellemkommende død.

Selskabet anerkendte forpligtelsen til at betale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste frem til dødsfaldet, men bestred opgørelsen, idet det ikke fandtes dokumenteret, at afdøde havde været berettiget til erstatning udover hvad dagpengebeløbene kunne dække. Erhvervsevnetabserstatningskravet blev afvist med henvisning til, at afdøde således var fuldt ud kompenseret for de erhvervsmæssige følger efter færdselsuheldet og til at ændringen af erstatnings- ansvarsloven ved lov nr. 463 af 7. juni 2001, hvor § 2 blev ændret således at den skadelidte havde krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste frem til det tidspunkt, hvor et varigt tab kunne vurderes, og det bærende princip for denne ændring, nemlig at sikre, at der med erstatningsdækningen hverken opstod overlap eller huller mellem erstatningsposterne tabt arbejdsfortjeneste og erhvervsevnetabserstatning, jf. de ovenfor nævnte højesteretsdomme.

Synspunkterne havde nu supplerende støtte i Patientskadeankenævnets afgørelser af 1. september 2011.

Landsretten gav på en måde selskabet medhold. Landsretten fandt ikke, at forarbejderne til ændringsloven i 2001 havde en sådan styrke, at man kunne se bort fra forarbejderne til erstatningsansvarsloven, hvor man som ovenfor nævnt havde forudsat, at der alene skete en rimelig justering, selvom tilstanden ikke var blevet stationær. Landsretten fremhæver, at dette i hvert fald må gælde i et tilfælde som det foreliggende, hvor der ikke i den sidste tid op til dødsfaldet er betalt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Det er korrekt, at der ikke blev udbetalt erstatning, men dette beroede på, at sagsøger havde frafaldet kravet efter at der var rejst indsigelser mod opgørelsen og selskabet havde således tilkendegivet, at man principielt fandt sig forpligtet til at erstatte et eventuelt tab af arbejdsfortjeneste.

Når landsretten frifinder er det imidlertid med en begrundelse, der alligevel på besnærende vis harmonerer med forsikringsselskabets argumentation. Lidt kringlet fastslår landsretten, at der ikke ses at være dokumentation for, at der skulle være indtrådt et varigt tab af erhvervsevne, der berettiger til erstatning, forud for dødsfaldet. Det har således ikke før dødsfaldet været muligt midlertidigt eller varigt at skønne over skadelidtes erhvervsevne og således heller ikke grundlaget for at fremsætte krav om aconto udbetaling. Landsretten lægger vægt på, at der i sagen ikke var indhentet en udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen og der således ikke var dokumentation for en varig erhvervsevnetabsnedsættelse forud for dødsfaldet.

Man finder det vel sandsynligt, at der var tale om et varigt helt eller delvist tab af erhvervsevne, men fandt det ikke godtgjort, at det efter oplysningerne om afdødes helbredsforhold forud for dødsfaldet var muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over hendes fremtidige erhvervsevne på en måde, "at et krav på erstatning for erhvervsevnetab kan anses for opstået".

Kommentar

Landsrettens dom forudsætter i et eller andet omfang, at de skulle være forskel på forfaldstidspunktet og tidspunktet for, hvornår det var muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over et fremtidigt erhvervsevnetab og det er umiddelbart vanskeligt at få øje på forskellen.

Henset til sagens principielle aspekter må det forventes, at sagsøger ønsker afgørelsen prøvet ved Højesteret. Såfremt anke iværksættes, vil jeg orientere herom.

Hvis du har spørgsmål, er du velkommen til at kontakte mig.

Med venlig hilsen

Holst, Advokater

Jens Andersen-Møller

Partner

| T, 8934 0000 | Dir, 8934 1166 | M, 3010 2229 |

| E, jam@holst-law.com |

| Holst, Advokater | Hans Broges Gade 2 | 8100 Århus C |

| T, 8934 0000 | F, 8934 0001 |

| info@holst-law.com | www.holst-law.com |

[Frameld dig denne e-mail-liste](#)